

No. V sobotu jsme s ohařema honili myslivce.

Jednoho místního. Zahlídla jsem při odpoledním venčení po loukách, že se po cestě mezi nimi pohybuje bílej teréňák, kterej už jsem v těchhle místech jednou zahlídla, že jede do lesa. My jsme se tou dobou už tak jako vraceli. Měli jsme za sebou nejen průzkum luk a

sečtený šécky myše,

odchytáno asi tak milijoun balonků

a něco málo cvičeníčka,

ale taky jsme načíhli do lesa ke krmelci, kterej byl plnej až po stříšku. Tady se o zvíř dobře starají, říkála jsem si.

Byli jsme pár stovek metrů z lesa venku, když jsem viděla, jak tam míří auto. Aaaa, to je dobře. Snad je to fakt myslivec, jak odhaduju. Když ho chytím, můžu se jednat se domluvit,

zda můžu do krmelce sem tam přidat nějaký to jablko a mrkev a taky kam hlásit občasný nález uhynulý-sražený zvěře (huž mám na kontě dva zajíce - teda ne já, že bych je srazila ☹ , ale našla jsem ☹) No a při té příležitosti se aspoň představíme. Aby o nás věděl. Takže šup, musíme ho chytit dřív, než nám odjede. Jsem to otočila a mazali jsme zasejc hoodně rychle zpátky, aby nám neproklouznul. K velký radosti ohařísek. Páč přece krom hodiny a půl ráno, a téměř dvou hodin teď odpoledne, skoro vůbec dneska nebyli venku :D, tak uvítaj každý prodloužení procházky, nebožáci.

Co neuvítali už tolik, bylo to, že jsem je odložila kus od cesty

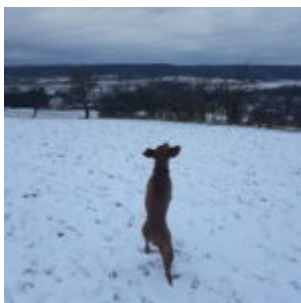
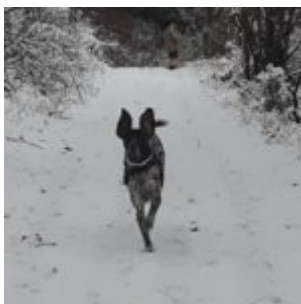
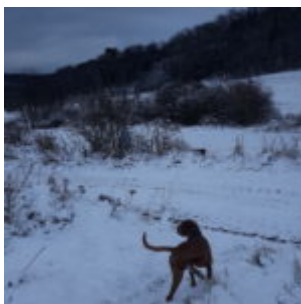

a sama utíkala vstříc autu, který se blížilo. Odhadla jsem to dobře, uvnitř opravdu seděl myslivce. Mávla jsem na něj a když zastavil a stáhnul okýnko, radovala se v duchu z toho, jak se ohaříci pěkně představují. Nejen, že před tím pěkně usedli na pokyn ruky, když jsem byla kus od nich, ale taky pěkně setrvávají na místě. Pěkně nahlas jsem pozdravila a ..... to jsem teda neměla evidentě dělat. Páč ohař je tvor společenskej a když slyší dobrej den, chce taky pozdravit. Tím pádem se celá moje vize, jak představím ukázněný ohaře rozsypala, páč to hovado flekatý se přihrnulo a jalo se nastupovat okýnkem dovnitř. Husa jedna pitomá! Rumíček hrozně dlouho odolával a zůstával sedět, poté ale nechtěl přijít o zábavu a přihrnul se taky. Roztrhnout je jak daňový přiznání, to jsem měla sto chutí, ale to bych se bývala zase nemohla už domluvit na tom, o čem jsem se domluvit chtěla.

Tak jsem potom na závěr, když už odjížděl, aspoň dala ty dva k noze a pochodovali jsme ukázněně u nohy. Mno, myslivce jsme teda dohnali, ale ono představení se neproběhlo dle

Honili jsme myslivce :-)

mých předpokladů, meldovala jsem si . A pak jsem si řekla, že je ale podstatný, že když nám takhle vyběhnou srny před čumesem, jako na začátku procházky, tak že můžou běžet dál bez toho, aby je někdo honil.

A šla jsem si pak spokojeně loukou pod lesem dál směrem k domovu. A zítra vezmem batůžek, jablka a mrkvu a půjdem dát zvířatům sváču.